

ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ ПИТАННЯ ВЗАЄМОДІЇ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ПІД ЧАС РОЗКРИТТЯ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ

I. Buresh,

senior officer of the Criminal Analysis and Information and Analytical, Support Department of the State Border Guard Service Administration, Kyiv

THEORETICAL AND PRACTICAL QUESTIONS OF INTERACTION OF LAW ENFORCEMENT AND OPERATIONAL DIVISIONS, IN PARTICULAR DURING THE DISCLOSURE OF CRIMES IN THE SPHERE OF TRAFFICKING

У статті розглянуто теоретичні та практичні питання взаємодії правоохоронних органів під час розкриття злочинів у сфері протидії торгівлі людьми в Україні. Особливого значення набувають питання міжнародного співробітництва при розслідуванні злочинів транснаціонального характеру.

In the article the theoretical and practical issues of interaction of law enforcement during the disclosure of crimes in the sphere of trafficking in Ukraine. Of particular importance is the issue of international cooperation in the investigation of crimes of a transnational nature.

Ключеві слова: взаємодія, правоохоронні органи, злочин, протидія торгівлі людьми в Україні.

Key words: interaction, law enforcement agencies, crime, human trafficking in Ukraine.

ВСТУП

Основу правового регулювання протидії торгівлі людьми в Україні утворює Закон України "Про протидію торгівлі людьми" (далі — Закон) [1]. Боротьбу із злочинністю, пов'язаною з торгівлею людьми, шляхом виявлення злочинів торгівлі людьми, осіб, причетних до скоєння злочину, притягнення їх до відповідальності визначено основним напрямом державної політики у сфері протидії торгівлі людьми (п. 2 ст. 4 Закону).

Відповідно до розробленої на виконання Закону Державної цільової програми у сфері протидії торгівлі людьми на період до 2015 року [2], виявлення та розкриття злочинів, пов'язаних з торгівлею людьми, припинення діяльності зазначених організованих груп покладено на Міністерство внутрішніх справ, Службу безпеки України, Адміністрацію Держприкордонслужби, Генеральну прокуратуру України (за згодою). Окрім цього, зазначені суб'єкти зобов'язані співпрацювати та здійснювати обмін інформацією з правоохоронними органами іноземних держав і міжнародними правозахисними організаціями з питань переслідування осіб, які вчиняють злочини, пов'язані з торгівлею людьми, або сприяють їх вчиненню.

Взаємодія органів виконавчої влади між собою, з відповідними органами, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, та з громадськими і міжнародними організаціями є одним із основних принципів, на яких ґрунтується діяльність, спрямована на протидію торгівлі людьми (п. 5 ст. 3 Закону).

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Дослідженню питання координації та взаємодії правоохоронних органів України приділялась певна увага

у працях вітчизняних учених: О.М. Бандурки, В.В. Голіни, Л.М. Давиденко, І.М. Даньшина, О.М. Джужи, А.П. Закалюка, В.С. Зеленецького, О.Г. Кальмана, О.М. Костенка, М.В. Костицького, О.М. Литвака, М.І. Мельника, В.А. Мисливого, В.М. Поповича, Б.Г. Розовського, В.І. Шакуна та ін. Праці вказаних авторів мають важливе наукове і практичне значення. Проте, дослідження більшості науковців не містять комплексного всебічного наукового аналізу щодо здійснення координації та взаємодії суб'єктів протидії злочинності та торгівлі людьми зокрема в масштабах усієї країни на загальнодержавному і регіональному рівнях.

МЕТА СТАТТІ

Мета статті — розглянути теоретичні та практичні питання взаємодії правоохоронних органів під час розкриття злочинів у сфері протидії торгівлі людьми.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Реалізація принципу взаємодії протягом багатьох років залишається гострою і в деяких питаннях не вирішеною проблемою. Погодимось з думкою О.Ф. Долженкова, називаючи її причини, якими є: недосконалість теорії з питань взаємодії; відсутність нових підходів до тісної співпраці при розслідуванні та розкритті злочинів; неузгодженість дій підрозділів правоохоронних органів; відсутність єдиного координаційного центру управління; громіздкість організації взаємодії, дублювання ланок управління [3, с. 147].

Слід відзначити, що Україна (як на міжнародному, так і на національному рівні) застосовує багатовекторний підхід до проблеми боротьби з торгівлею людьми. Як правило, це проявляється у поєднанні боротьби з торгівлею

людьми як такою, боротьби з нелегальною міграцією та боротьби із міжнародною організованою злочинністю [4].

Найважливішою умовою досягнення успіху в розкритті та розслідуванні злочинів є взаємодія органів, які беруть участь у цій діяльності. У боротьбі зі злочинністю правоохоронні органи утворюють єдину систему і здійснюють свої функції відповідно до Конституції України та інших законів. Водночас, правоохоронна система характеризується тим, що до її складу входять управлінські структури різної відомчої підпорядкованості. Спільність мети, завдань, принципів і характеру діяльності пов'язують їх у цілісну систему [5, с. 38—39].

За всього різноманіття визначень поняття "взаємодія" як учені, так і практики однак виступають в тому, що взаємодія може здійснюватися як у процесуальних, так і в організаційних формах. Процесуальна форма взаємодії передбачена кримінально-процесуальним законодавством і зумовлена наявністю чітко визначених правовідносин, а організаційна — відомчими нормативними актами [6, с. 163].

Хоч у нормах кримінально-процесуального закону, які закріплюють загальні положення та регламентують відносини органів слідства й дізнання під час розслідування злочинів не міститься терміну "взаємодія", однак він вдало виражає сутність узгодження дій цих органів у процесі розкриття й розслідування злочинів [7, с. 262].

Механізм взаємодії правоохоронних і компетентних органів, посадових осіб окремих держав, міжнародних організацій при розслідуванні злочинів міжнародного характеру, яким є торгівля людьми, являє собою багатфункціональне та багаторівневе явище, до складу якого входить велика кількість структурних елементів, більшість з яких, окрім загальних для всього механізму взаємодії цілей, завдань та функцій, мають також власне цільове призначення з відповідними йому завданнями, функціями та повноваженнями. Враховуючи таку складність зазначеного механізму, цілком очевидно, що якість та ефективність його роботи залежить від цілої низки факторів, не останнє місце серед яких займають питання визначення напрямів взаємодії.

Чітке визначення напрямків діяльності суб'єктів, у тому числі спільної, забезпечує конкретизацію та цілеспрямованість їх зусиль, а також попереджає розпорошеність дій з їхнього боку та можливий вихід ними за межі власної, визначеної законодавством, компетенції. Оскільки стаття 19 Конституції України однозначно проголошує, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [8].

Така важливість напрямів діяльності вимагає їх законодавчого оформлення. На національному рівні сьогодні існує декілька нормативно-правових документів, що закріплюють напрямки діяльності компетентних органів та посадових осіб у боротьбі зі злочинністю. Так, наприклад, основні напрями боротьби з організованою злочинністю визначено у Законі України "Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю" (стаття 6). Статті 16 та 17 цього ж Закону визначають порядок взаємодії компетентних правоохоронних органів у питаннях боротьби з організованою злочинністю [9].

Ще одним нормативно-правовим документом, відповідно до положень якого відбувається взаємодія націо-

нальних владних суб'єктів із приводу протидії злочинності, є Інструкція "Про взаємодію правоохоронних та інших державних органів України у боротьбі із злочинністю" [10]. Нормами цього документу закріплені напрями взаємодії, а саме: стратегічний — організація реалізації державної політики у сфері боротьби з організованою злочинністю, усунення причин і умов її існування, удосконалення правової бази боротьби з організованою злочинністю; та тактичний — виявлення, документування й припинення діяльності організованих злочинних груп, злочинних організацій, попередження, розкриття й розслідування вчинених ними злочинів, розшук, затримання учасників організованих злочинних формувань, відшкодування збитків державі, фізичним та юридичним особам.

Відповідно до цієї Інструкції, основними принципами взаємодії в боротьбі з організованою злочинністю є законність, системність, плановість та розподіл компетенції.

Серед форм взаємодії наведено наступні:

1. Проведення спільного аналізу стану, структури організованої злочинності, причин і умов, що сприяють діяльності організованих груп, прогнозування тенденцій поширення організованої злочинності.

2. Обмін оперативною інформацією, що становить інтерес для боротьби з організованою злочинністю.

3. Розроблення й реалізація спільних програм, планів у сфері боротьби з організованою злочинністю.

4. Створення робочих груп для підготовки законопроектів, пропозицій про зміни й доповнення до законодавства.

5. Проведення узгоджених оперативно-розшукових, профілактичних та інших заходів.

6. Підготовка й проведення спільних колегій, нарад, семінарів із питань вдосконалення взаємодії.

7. Розроблення навчальних програм та проведення занять у системі професійної підготовки.

8. Удосконалення міжнародного співробітництва у сфері боротьби з організованою злочинністю.

9. Інформування громадськості про результати діяльності у сфері боротьби з організованою злочинністю.

Особливого значення сьогодні набувають питання міжнародного співробітництва при розслідуванні злочинів транснаціонального характеру таких, як торгівля людьми, оскільки без такого співробітництва неможливо зібрати докази, які знаходяться за кордоном; здійснити кримінальне переслідування; забезпечити охорону прав і свобод людини і громадянина у кримінальному судочинстві; відшкодувати завдану злочинном шкоду тощо [11, с. 276—277].

Реалізація мети і завдань міжнародного співробітництва у протидії торгівлі людьми здійснюється як міжнародними організаціями, утвореними для цього державами, так і власне державами, уповноваженими компетентними органами за конкретними напрямами діяльності й у певних формах.

Так, В.І. Гаврилук, В.І. Дубина, М.П. Данилюк до основних видів міжнародного співробітництва у боротьбі з торгівлею людьми за формами прояву відносять:

— взаємодію у рамках правової допомоги у кримінальних справах;

— укладення угод про співпрацю;

— участь у проведенні оперативно-розшукових заходів, слідчих дій на території іншої держави;

— проведення спільних оперативних розробок та розслідувань;

— обмін інформацією;

— участь у міжнародних операціях та проектах співпраці [12, с. 19].

У цілому, стратегія боротьби з торгівлею людьми транснаціонального характеру полягає у реалізації таких основних напрямів спільної діяльності [13, с. 117—118]:

— міжнародне співробітництво у боротьбі з торгівлею людьми транснаціонального характеру (напрями, принципи та правова основа взаємодії);

— міжнародна організація оперативно-розшукової діяльності, що передбачає узгодження планів, цілей, напрямів, організацію транснаціональних оперативно-розшукових підрозділів (Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності 2000 року);

— міжнародне співробітництво щодо міжнародної правової допомоги у кримінальних справах (Європейська конвенція про взаємну допомогу у кримінальних справах 1959 року та Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах 1993 року);

— міжнародне співробітництво щодо видачі (екстрадиції) правопорушників (Європейська конвенція про видачу правопорушників 1957 року);

— міжнародне співробітництво щодо передачі кримінального переслідування (Європейська конвенція про передачу провадження у кримінальних справах 1972 року) та інші.

Важливим заходом є розширення співпраці між слідчими, оперативними та іншими підрозділами правоохоронних органів, зокрема, й у міжнародному масштабі.

Досить ефективним заходом є підписання договорів про двостороннє та багатостороннє співробітництво між правоохоронними органами для забезпечення обміну інформацією. При цьому необхідно спрямовувати зусилля з метою розробки єдиних стандартів, що стосуються збору статистичних даних [14, с. 19—21].

Доречно підкреслити значення міжнародних правоохоронних, поліцейських організацій, зокрема Інтерполу та Європолу, для координації зусиль у протидії торгівлі людьми та іншим злочинам транснаціонального характеру.

Міжнародну організацію кримінальної поліції — Інтерпол в Україні представляє Національне центральне бюро Інтерполу (Укрбюро Інтерполу), що є центром координації взаємодії правоохоронних органів країни з компетентними органами зарубіжних держав щодо ведення боротьби зі злочинністю, що має транснаціональний характер або виходить за межі країни. Це стосується й торгівлі людьми. При цьому підрозділом, на який безпосередньо покладається організація виконання функцій МВС України як Національного центрального бюро Інтерполу, є робочий апарат Укрбюро Інтерполу. НЦБ забезпечує співробітництво правоохоронних органів України та зарубіжних країн як у цілому, так і в окремих напрямках боротьби зі злочинністю й надає можливості для:

— підготовки та надсилання ініціативних запитів за кордон;

— підготовки та надсилання відповідей на запити зарубіжних правоохоронних органів;

— обміну оперативно-розшуковою, оперативно-довідковою та криміналістичною інформацією про підготов-

ку і вчинення злочинів й причетних до них осіб, а також архівною та, в окремих випадках, процесуальною інформацією;

— обміну досвідом роботи, законодавчими та іншими нормативними актами, навчально-методичною літературою з питань діяльності правоохоронних органів;

— обміну науково-технічною та іншою інформацією з питань боротьби зі злочинністю [15, с. 379—380].

Європол є установою Європейського Союзу. І хоча Україна не є членом Європейського Союзу, у діяльності з розслідування транснаціональних злочинів взаємодіє з установами Європолу, й ці відносини нині активізуються.

Крім того, для розслідування злочинів, пов'язаних із торгівлею людьми, можуть створюватися спільні слідчі групи, які об'єднують представників кількох держав за сприяння їх діяльності установ Інтерполу та Європолу [16, с. 237—241].

Як бачимо, існує доволі велика кількість напрямів, за якими відбувається співробітництво правоохоронних та інших компетентних органів і посадових осіб як на внутрішньодержавному, так і міжнародному рівнях.

Здійснюючи класифікацію напрямів взаємодії на міжнародному рівні, слід виходити із того, що вона охоплює не лише співробітництво у процесі конкретних оперативно-розшукових чи кримінальних справ, але співпрацю і з тих питань, що мають на меті сприяння працівникам правоохоронних відомств та інших компетентних органів у налагодженні контактів, отриманні знань, навичок, позитивного міжнародного досвіду, технічної підтримки тощо.

Погодимось із запропонованою класифікацією Д.М. Афанасіади, який виокремлює такі напрями взаємодії правоохоронних і компетентних органів, посадових осіб окремих держав, міжнародних організацій при розслідуванні злочинів міжнародного характеру:

1. Нормотворчий чи нормовстановлюючий напрям, сутність якого полягає у спільному виробленні нормативного підґрунтя протидії злочинності. Цей напрямок становить спільну діяльність двох чи більше держав в особі їх компетентних органів та посадових осіб, а також органів і посадових осіб міжнародних організацій по створенню та впровадженню у життя єдиних та обов'язкових у рівній мірі для всіх учасників нормотворчого процесу правових норм у тій чи іншій сфері суспільних відносин.

Зауважимо, що норми права можуть міститися також і в документах, які видаються міжнародними організаціями, створеними декількома державами з конкретними цілями, наприклад, Бюро з координації боротьби з організованою злочинністю та іншими небезпечними видами злочинів на території держав-учасниць Співдружності Незалежних Держав. Однак, як правило, такі норми містять рекомендаційний характер і виконуються державами на власний розсуд.

2. Наступним напрямом є безпосередня взаємодія органів правопорядку в процесі виконання оперативно-розшукової діяльності по конкретним злочинам міжнародного характеру, здійснення слідчих дій по ним, опрацювання інформації про ці суспільно-небезпечні діяння або осіб, причетних до їх вчинення. Цей напрям також можна розділити на дві групи, на підставі таких критеріїв як територіальне розповсюдження взаємодії та суб'єктів, залучених до неї. У зв'язку із цим відзначимо такі напрями: гло-

бальне співробітництво, регіональне та відомче, в залежності від суб'єктів, залучених до міжнародного співробітництва, воно поділяється на глобальне, регіональне, відомче, а також таке, що реалізується через "офіцерів зв'язку", особисті контакти працівників або міжнародні організації. Надзвичайно важливими суб'єктом, що забезпечує нормальне глобальне співробітництво у боротьбі зі злочинністю, є Міжнародна організація кримінальної поліції "Інтерпол". Притаманна їй ознака "глобальності" зумовлена тим, що зазначена організація об'єднує переважну більшість світових держав.

3. Ще одним важливим напрямом взаємодії є наукове співробітництво та обмін досвідом. Воно знаходить свій прояв, перш за все, в організації та участі правоохоронних та інших компетентних органів і посадових осіб у різного роду наукових конференціях, семінарах, нарадах, "круглих столах", під час яких вони презентують свої напрацювання у боротьбі з конкретними видами злочинів, висловлюють своє бачення та пропозиції щодо окремих аспектів роботи.

4. Навчально-освітнє співробітництво. Цей напрям, безсумнівно, виконує надзвичайно важливу роль у налагодженні та реалізації ефективної взаємодії компетентних суб'єктів при розслідуванні злочинів міжнародного характеру.

Як свідчить сучасна практика, злочинність розвивається набагато швидше, ніж відповідна правозастосовна практика, що є цілком логічним. Адже спочатку завжди виникає проблема, а вже потім — шлях її розв'язання.

У зв'язку із цим стає зрозумілим, що постійне навчання та вдосконалення усіх співробітників правоохоронних та інших компетентних органів є необхідною складовою ефективною взаємодії. Адже, коли представники співпрацюючих сторін володіють знаннями про: найновіші методи протидії злочинам міжнародного характеру, можливості міжнародних правоохоронних та неурядових організацій, специфіку законодавчої бази зарубіжних країн; мають у своєму розпорядженні відповідні навички та передовий міжнародний позитивний досвід; грамотно використовують систему комунікативних зв'язків з іноземними колегами та ін., вони мають реальну змогу налагодити по-справжньому дієву систему міжнародних зв'язків, яка суттєво підвищить показники результативності роботи правоохоронних та інших компетентних органів і посадових осіб окремих держав під час розслідування злочинів міжнародного характеру.

5. Останній напрям взаємодії — це матеріально-технічна підтримка сторін, сутність якого полягає у наданні взаємної фінансової підтримки та технічної допомоги у вигляді новітніх технологій технічних пристроїв, механізмів, транспортних засобів тощо.

Так, наприклад, активно сприяють правоохоронцям у цій сфері міжнародні організації (насамперед, Міжнародна організація з міграції) та Посольство США в Україні. Одним з основних партнерів є Координатор проектів ОБСЄ в Україні, за підтримки якого здійснюється фінансування перекладів клопотань про надання міжнародної правової допомоги у кримінальних справах та відповідей на такі клопотання.

Зауважимо, що викладена нами класифікація напрямів досліджуваної взаємодії не претендує на виключність. Цей перелік, з нашої точки зору, містить найбільш важливі у адміністративно-правовому контексті напрями співробіт-

ництва правоохоронних і компетентних органів, посадових осіб окремих держав, міжнародних організацій при розслідуванні злочинів міжнародного характеру [17, с. 237—241].

ВИСНОВОК

Чіткий розподіл функцій і повноважень органів державної влади має забезпечувати упорядкованість і узгодженість дій у структурі загальнодержавного механізму протидії торгівлі людьми.

Слід зазначити, що ефективність діяльності, спрямованої на протидію торгівлі людьми, перебуває в нерозривному зв'язку з питанням тісної взаємодії державних органів у зазначеній сфері. Крім того, протидія цьому негативному явищу вимагає комплексного підходу через об'єднання зусиль громадських організацій та урядів, на рівні відповідних державних органів країн, з яких вивозяться потерпілі, і тих держав, куди їх доправляють для подальшої експлуатації. Практика діяльності державних органів вимагає активного пошуку способів удосконалення такої взаємодії.

Література:

1. Закон України "Про протидію торгівлі людьми" (ВВР), 2012, N 19-20, ст. 173 Документ 3739-17, чинний, поточна редакція — Редакція від 19.11.2012, підстава 4651-17.

2. Державна цільової програми у сфері протидії торгівлі людьми на період до 2015 року затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 21 березня 2012 р. № 350 (ВВР), 2013, Документ 350-2012-п, чинний, поточна редакція — Редакція від 02.11.2012, підстава 970-2012-п.

3. Долженков О.Ф. Інфраструктура організації економічної злочинності / О.Ф. Долженков. — Одеса: НДРВВ ОЮІ НУВС, 2002. — 306 с.

4. Щорічні доповіді про права людини. Права людини в Україні — 2004. Доповіді правозахисних організацій ХІХ. Боротьба з торгівлею людьми Українська Гельсінська спілка з прав людини [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://helsinki.org.ua/index.php?id=1117358096>

5. Матусовський Г.А. Правоохоронні органи у боротьбі з організованою злочинністю: компетенція та взаємодія / Г.А. Матусовський, Є.В. Бодянский та ін. // Питання боротьби зі злочинністю: збірник наукових праць. — Х.: Право. — 1998. — № 2. — С. 19—61.

6. Богуславський М.Г. Взаємодія спецпідрозділів БОЗ з оперативними підрозділами Державного департаменту з питань виконання покарань / М. Г. Богуславський // Вісник Дніпропетровського держ. ун-ту внутр. справ. — 2006. — № 1. — С. 161—169.

7. Поярков О.В. Деякі форми взаємодії слідчого з оперативними службами при розшуку обвинуваченого, який переховується / О.В. Поярков // Вісник ЛІВС. — 1999. — № 2 (10). — С. 262—264.

8. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996. — № 30. — Ст. 141) Тлумачення від 29.05.2013, підстава v002p710-13 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр>.

9. Закон України "Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю", Верховна Рада

України; Закон від 30.06.1993 № 3341-XII, чинний, поточна редакція — Редакція від 11.08.2013, підстава 406-18.

10. Інструкція "Про взаємодію правоохоронних та інших державних органів України у боротьбі із злочинністю", затверджена Наказом Міністерства внутрішніх справ України та Центрального управління Служби безпеки України 10.06.2011 N 317/235, зареєстрована в Міністерстві юстиції України 07.07.2011 р. за N 822/19560. Документ з0822-11, чинний, поточна редакція — Редакція від 28.12.2012, підстава з2025-12.

11. Черноус Ю. М. Поняття міжнародного співробітництва у діяльності з розслідування злочинів / Ю. М. Черноус // Наук. вісник КНУВС. — 2010. — № 3 (70). — С. 271—278.

12. Гаврилюк В.І. Актуальні аспекти міжнародного співробітництва органів внутрішніх справ України в напрямку протидії торгівлі людьми / Гаврилюк В. І., Дубина В. І., Данилюк М. П. — К.: Цифра, 2007. — С. 171—173.

13. Биленчук П.Д. Транснациональная преступность: состояние и трансформация: [учеб. пособие] / Биленчук П.Д., Еркенов С.Е., Кочанов А.В. — К.: Атика, 1999. — 272 с.

14. Расследование торговли людьми: методика, тактика, специальные познания: [учеб. пособие] / под ред. канд. юрид. наук С.Ю. Журавлева. — М.: Изд-во "Юрлитинформ", 2010. — 296 с.

15. Інструкція про порядок використання правоохоронними органами можливостей Національного центрального бюро Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів. Затверджена наказом Міністерства внутрішніх справ України, Генеральної прокуратури України, Служби безпеки України, Держкомкордону України, Державної митної служби України, Державної податкової адміністрації України від 09.01.1997р. № 3/1/2/5/2/2 // Довідник працівника міліції: [у 2-х кн.]. — Кн. 2. — Ч. І.: Нормативно-правові акти з питань діяльності органів внутрішніх справ / Довід. видання. — Відп. ред. М.В. Білоконь; Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика) [упоряд. С.М. Гусаров, В.Г. Слободянюк, С.М. Калюк]. — К.: Видавнича компанія "Воля", 2004. — С. 378—414.

16. Філашкін В.С. Протидія торгівлі людьми на міжнародному рівні. Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). №24'2011 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe.

17. Афанасіаді Д.М. Напрямки взаємодії правоохоронних і компетентних органів, посадових осіб окремих держав, міжнародних організацій при розслідуванні злочинів міжнародного характеру / Д.М. Афанасіаді // Форум права. — 2012. — № 1 — С. 52—58 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2012-1/12admzmx.pdf>

References:

1. The Law of Ukraine "On Trafficking in Persons" (BVR), 2012, N 19-20, st.173 Document 3739-17, the current, the current version — Version of 19.11.2012, base 4651-17.

2. National target program on combating trafficking for 2015 approved by the Cabinet of Ministers of Ukraine on March 21, 2012 № 350 (BD), 2013, Document 350-2012-n, the current, the current version — Version of 02.11.2012, the base 970-2012-P.

3. Dolzhenkov, A.F. (2002) Infrastructure of Economic Crime, NDRVVOYUI NUVD, Odessa, Ukraine.

4. Annual report on human rights. Human Rights in Ukraine — 2004. Combating human trafficking Ukrainian Helsinki Human Rights Union [electronic resource] — Access mode: <http://helsinki.org.ua/index.php?id=1117358096>

5. Matusovskyy, G.A. and Bodyanskiy G.A. (1998), "Law enforcement agencies in the fight against organized crime: the competence and interaction" Pytannia borot'by zi zlochynnistiu: zbirnyk naukovykh prats, vol. 2, pp. 19—61.

6. Bohuslav, M.G. (2006), "Interaction with BOP special forces operative departments of the State Department for the Execution of Sentences" Visnyk Dnipropetrovs'koho derzh. un-tu vnutr. sprav, vol. 1, pp. 161—169.

7. Poyarkov, O.V. (1999), "Some forms of interaction between the investigator and operational services in tracing the accused is hiding", Visnyk LIVS, vol. 2(10), pp. 262—264.

8. The Constitution of Ukraine Supreme Council of Ukraine (BVR), 1996, № 30, p. 141 [electronic resource] — Access mode: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр>

9. The Law of Ukraine "On organizational and legal framework to combat organized crime", Parliament of Ukraine, the Law of 30.06.1993 № 3341-XII, current, current-version Version of 08.11.2013, the base 406-18.

10. Instruction "On the interaction of law enforcement and other state bodies of Ukraine in the fight against crime", approved by the Ministry of Internal Affairs of Ukraine and the Central Office for Security Service of Ukraine 10.06.2011 N 317/235, Version of 28/12/2012, the base z2025-12.

11. Chomous, Yu.M. (2010) "The concept of international cooperation in the investigation of crimes", Nauk. visnyk KNUVS, vol. 3 (70), pp. 271—278.

12. Havryliuk, V.I. Dubina, V.I. and Danylyuk, M.P. (2007), Important aspects of international cooperation of Internal Affairs of Ukraine on combating human trafficking, Tsyfra, Kyiv, Ukraine.

13. Bylenchuk, P.D Erkenov, S.E. and Kofanov, A.V. (1999), Transnatsyonalnaya crime: status and transformation, Atika, Kyiv, Ukraine.

14. Zhuravlev, S.Y. (2010), Investigation of trafficking: methodology, tactics, special knowledge, Yurlytynform, Moscow, Russia.

15. Gusarova, S.M. Slobodyanyuk, V.G. and Kaliuk, S.M. (2004), Instructions on how to use law enforcement capabilities of the National Central Bureau of Interpol in Ukraine upoperedzhenni, detection and investigation of crimes [Dovidnyk pratsivnyka militsii], 2nd ed, Will, Kyiv, Ukraine.

16. Filashkin, V.S. (2011), "Combating human trafficking internationally", The fight against organized crime and corruption (theory and practice), [Online], vol. 24, available at: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe

17. Afanasiadi, D.M. (2012), "Napryamky interaction between law enforcement and competent authorities, officials, individual states and international organizations in the investigation of crimes of an international character", Forum prava, [Online], vol. 1, available at: <http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2012-1/12admzmx.pdf>
Стаття надійшла до редакції 19.09.2013 р.